

фиакски ти князове на госте. За тая гостба заклали 12 овна, пѣколко свинета и бикове; виночърпецъ тѣ съ все срѣдце наливаль вино на гостие ти. За да се повеселеть гостие ти споредъ обичай тѣ билъ повиканъ единъ пѣсно-поець (слѣпий старецъ Демодокъ), който съ свирене подкачилъ да пѣй пѣсня за Троянска та война. Одисей поронилъ сълзи като слушалъ; царь тѣ го съгледалъ и заповѣдалъ на пѣснопоець тѣ да спре. Послѣ отишли на стѣгда та, дѣто млади ти зели да показовать искусство то си на омручьнъ бой, на борба, на търчане и на други игри. Одисей по поканвание на околниты, зель единъ голѣмъ камень, и го хвърлилъ толкова силно штото камень тѣ отишьль много далече отъ бѣлѣгъ тѣ. Военни ти игри се смѣнявали отъ хора та на млади ти момци. Слѣдъ това завели Одисея на баня, дѣто се окъпаль и се намазаль съ масло. Вечерь та на вечера та старий пѣснопоець запѣль за дървений конь, съ който била призета Троя. Одисей пакъ поронилъ сълзи. Тогава дори царь Алкиной попиталь, кой е той и кое го прави да се нажали. Юнакъ тѣ приказаль свои ти приключения отъ трѣгнование то му отъ Троя. Слушатели ти се забравили отъ приказки ти му. Теакски ти князове му дарили всякой по една хубава дрѣха, по една златна чаша и по единъ триноженъ котель.

На другий день въ царюви ти дворове заклали единъ волъ, и бедра та му споредъ обичай тѣ изгорили на жртвенникъ тѣ за честь на Зевеса. Одисей се простилъ съ гостеприймний царь, качилъ се на приготвений корабъ, и си отишьль на отечество то.

Доряне въ Пелопонесъ и промѣна въ управа та. На скоро слѣдъ троянска та война се развалило въ Южна Гръция господарованіе то на Пелопониди ти. На Пелопонесъ налѣтѣло отъ камъ сѣверъ едно войнишко грѣцко племе Доряне. Тии малко по малко завоювали Пелопонесъ (безъ